

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΜΟΥ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Η ποίηση είναι για μένα τρόπος ύπαρξης του βιολογικού και κοινωνικού εαυτού μου. Κι αυτό γιατί τα «καλύτερά» μου ίσως ποιήματα τα σχεδίασα όταν ήμουν εφτάχρονο παιδί, καβάλα στ' άλογο, σε δρόμους με ξάγναντα προς τα βουνά και την πλατιά Μεσόγειο.

Τ' άλογο του σπιτιού μας ήταν ο καλύτερος φίλος μου. Το ένωθα που αγαπούσε το τραγούδι μου, τα ποιήματά μου. Το ένωθα που καταλάβαινε τις αποχρώσεις της φωνής μου, γιατί έτρεχε ανάλογα με την ψυχική μου διάθεση. Σήκωνε το καμαρωτό του κεφάλι με τα πλαγιαστά, γιομάτα καλοσύνη και βεβαιότητα στην υγεία του μάτια, τέντωνε το δυνατό λαιμό του, όλο ευλυγισία και έξαρση, κι η χαίτη του γινότανε κύμα εκφραστικό, καθώς χυνότανε κόντρα στο δροσερό μεσογειακόν άνεμο, που μοσκοβολούσε θερισμένα γεννήματα, βρεγμένη γη, λεμονανθό κι αμπελάνθη.

Μου είναι αδύνατον να πιστέψω και να παραδεχτώ πως εκείνα τα ακατάγραφα μου ποιήματα που σχεδίαζα κι απάγγελνα μικρό παιδί καβάλα στ' άλογό μου πήγαν χαμένα. Πρέπει να είναι κάπου εκεί, παιδικά κατορθώματα, μετέωρα μουσικά ίχνη δικά μου, φιλιωμένα με τα κλαριά και τις πέτρες, με τους ανθρώπους, μέσα στο φως και τον άνεμο. Πρέπει να γυρίζουν πάνω απ' τα χωράφια συνοδευμένα, σαν υπόκρουση, από το ρυθμικό περπάτημα του αλόγου μου.

Αμβούργο, 7 Νοέμβρη 1973